

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 27/06/2023

*****

“NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

Chương 5 – Phần 2: NHẮC NHỞ TIN SÂU NHÂN QUẢ

Mục: GIẢI THÍCH LÝ DO MỘT KIẾP VẬN

Con người có kiếp vận tốt hay xấu đều do phước báu trong mạng của chính họ đã định. Có những người cả cuộc đời đều gặp may mắn, thuận lợi nhưng có những người cả đời gặp khó khăn, hoạn nạn. Thậm chí khởi tâm động niệm của chúng ta cũng quyết định vận mạng của chúng ta. Một ý niệm thiện thì kết thành quả thiện, một ý niệm ác thì kết thành quả ác. Người xưa đã nói: **“Nhất âm nhất trắc mạc phi tiền định”** Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định. Tiền định không phải là ông trời định mà là do phước ở trong vận mệnh của chúng ta đã an bài. Việc này chúng ta phải thấu hiểu rõ ràng, tường tận.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian luôn ở trong trạng thái cạnh tranh, ngành nghề này cạnh tranh với ngành nghề kia. Chẳng những người trong cùng một nghề cạnh tranh với nhau mà còn có sự cạnh tranh giữa những người làm khác nghề”**. Ở thế gian, có những người bán thịt nhìn thấy người bán rau củ bán đắt hàng, không mua thịt của họ thì họ sẽ tức giận.

Chúng ta làm giáo dục, mở trường dạy học nhưng cũng có người cạnh tranh quyết liệt. Nếu chúng ta có tâm niệm cạnh tranh với người thì chính chúng ta sẽ bị tổn hại. Người thế gian không biết được rằng vận mạng của chúng ta đã được định đặt sẵn. Vận mạng chúng ta tốt thì mọi việc của chúng ta đều suôn sẻ. Vận mệnh của chúng ta xấu thì cho dù chúng ta cạnh tranh, đấu tranh hay tài năng tới mức nào thì chúng ta cũng vẫn thất bại.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nhìn thấy người khác mở ngân hàng nên họ có cuộc sống giàu sang, khi giao ngân hàng đó cho chúng ta thì chỉ sau vài tháng chúng ta đã làm cho ngân hàng đó phá sản. Đây trong vận mạng của chúng ta không có phước này. Việc này rất ít người hiểu được! Nếu chúng ta cố gắng cưỡng cầu thì chúng ta sẽ phiền não, khổ đau”**.

Hòa Thượng nói: **“Cạnh tranh không phải là việc tốt! Cạnh tranh sẽ sinh ra xung đột vậy thì con người không thể tránh khỏi tai nạn. Con người không biết rằng thiên tai đã tàn khốc nhưng nhân quả còn tàn khốc hơn!”**. Dịch bệnh khiến rất nhiều người chết nhưng dịch bệnh vẫn chưa tàn khốc bằng chiến tranh. Chiến tranh là nhân quả do con người tạo ra.

Hòa Thượng nói: **“Hiện tại, trên thế giới tai nạn diễn ra triền miên, mỗi năm một nhiều và nghiêm trọng hơn, không có dấu hiệu giảm nhẹ. Đây là việc lớn khiến con người cảm thấy lo lắng!”**. Tôi ở đây đã hơn 15 năm nhưng tôi chưa từng nghe tới việc ngập lụt. Cách đây 10 năm, con đường trước cửa nhà tôi thấp hơn khoảng 60 đến 80cm mà vẫn không bị ngập nước. Hiện tại, con đường đã được làm cao hơn nhiều nhưng khi trời mưa đường vẫn bị ngập nước, xe cộ không thể đi qua được. Ngày trước, mọi người vẫn làm những cây cầu bằng gỗ nhưng hiện tại, khi lũ về có thể đẩy văng cả cầu làm bằng bê tông đi. Ở đây là thành phố cao nguyên mà còn như vậy!

Hòa Thượng nói: **“Nếu con người muốn tiêu trừ thiên tai nhân quả thì con người phải biết lễ nhường, trong tâm không có sự cạnh tranh, không có sự đấu đá. Người ta giành một lần thì mình nhường một lần, người ta giành hai lần thì mình nhường hai lần. Người ta giành lần thứ ba thì mình nhường luôn lần thứ ba. Người ta lại tiếp tục giành thì ta lại tiếp tục nhường. Chúng ta làm như vậy thì mới không có tranh giành!”**. Chúng ta biết rõ rằng: **“Trong vận mạng có nhất định có, trong vận mạng không thì nhất định không”**. Nếu trong mạng chúng ta không có mà chúng ta cố tranh giành thì chúng ta cũng không thể có được, chúng ta nhường thì chúng ta cũng không mất. Đạo lý này tưởng chừng như dễ hiểu nhưng không nhiều người hiểu được. Những năm đầu, khi tôi mới dịch đĩa Hòa Thượng, Ngài nói lời này tôi chưa hiểu được đạo lý nên tôi cảm thấy không phục! Tôi không hiểu: **“Tại sao lại phải mãi nhường vậy?”**. Người thế gian nói nhiều nhất thì chỉ nhường ba lần chứ không có lần thứ tư

Hòa Thượng nói: **“Tôi đi khắp nơi, tôi đến nơi nào thì những đồng tu ở đó xây dựng nên một cơ ngơi, sau một thời gian thì lại có người có ý muốn giành. Chỉ cần họ có ý muốn giành thì tôi đã rời khỏi. Cả đời của tôi đã phải ra đi, chuyển chỗ ở rất nhiều lần!”**. Ngay khi chúng ta nhận thấy người khác có ý niệm muốn giành thì chúng ta đã nhường, chúng ta không cần tranh cãi hay không cần để họ phải nói ra. Đây là chúng ta chân thật hiểu rõ đạo lý nhân quả. Trong mạng chúng ta có thì chúng ta nhất định có, chúng ta nhường cho người khác thì chúng ta cũng không mất. Trong mạng chúng ta không có thì chúng ta nhất định không thể có.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta muốn hóa giải tai nạn, thiên tai, nhân quả thì chúng ta phải biết lễ nhường, nhẫn nhường. Phật dạy chúng ta việc này không chỉ lợi ích cho chính mình mà lợi ích cho cả các chúng sinh, cho xã hội, cho thế gian”**.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như con người chỉ biết lợi ích cho chính mình thì nhất định sẽ phải tổn hại người khác. Khi chúng ta làm tổn hại người khác thì chúng ta sẽ tạo ra oán kết. Sinh mạng của chúng ta không chỉ trong một đời này mà là vĩnh hằng, nếu oán thù này không thể hóa giải thì oan oan tương báo không bao giờ kết thúc”**. Chúng ta biết người khác giận mà chúng ta đến thành khẩn xin lỗi, sám hối thì tự nhiên người khác sẽ hết giận. Khi người khác không còn giận thì họ có thể trở thành bạn bè, thân thiết của chúng ta. Nếu như chúng ta vẫn để họ ôm mối hận đó thì tất cả

những việc chúng ta làm họ đều sẽ tìm cách chường ngại. Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Tặng quà nhiều người khác sẽ vui!”**. Chúng ta đi bất cứ nơi đâu, ở bất cứ chỗ nào đều nên có quà tặng người khác. Chúng ta không chỉ tặng quà cho những người xung quanh mà chúng ta luôn tặng quà cho những người thân thiết nhất, những người làm việc cùng chúng ta.

Hôm qua, tôi gửi thêm một chút tiền cho các chú làm cùng, các chú rất vui! Khi chúng ta làm với tâm chân thành thì chúng ta có thể cảm đến người khác. Chúng ta đợi người khác nói ra rồi chúng ta mới làm thì họ sẽ không còn cảm động nữa. Chúng ta tặng quà cho người khác cũng chính là cơ hội để chúng ta tu phước, tạo phước. Chúng ta phải tạo ra cơ hội để chúng ta tặng quà cho người khác. Gần đây, tôi xem được một số đoạn video rất cảm động. Có một anh thanh niên cầm một cái bánh kem nhỏ đến tặng cho một người nghèo khó, khi họ nhận chiếc bánh kem thì họ nhìn thấy có một chiếc chìa khóa nhà. Người thanh niên đó đã tặng một ngôi nhà cho người nghèo khó.

Có một đứa bé đang đứng nhìn vào một cửa hàng thì có một người đàn ông đi đến, ông nói: *“Con có muốn mua món quà này không? Con có một hoặc hai đồng để mua món quà này không?”*. Đứa trẻ lấy ra mấy đồng tiền. Sau đó, người đàn ông nói: *“Điều ước của con là gì? Con đoán xem trong chiếc hộp này đựng gì?”*, Đứa bé không đoán được. Khi chiếc hộp được mở ra, bên trong là một chiếc chìa khóa của một chiếc xe Mercedes. Người đàn ông chỉ ra bãi xe và nói: *“Con bấm chìa khoá, chiếc xe nào nháy đèn thì chiếc xe đó chính là chiếc xe của con!”*. Nếu chúng ta phát được tâm rộng lớn thì cho dù món quà rất nhỏ chúng ta cũng sẽ có phước rất lớn. Nhiều người tự nhiên có được ngôi nhà, trong khi đó rất nhiều người phải đánh đổi rất nhiều thời gian, công sức.

Có một người đóng giả làm người ăn mày đứng ngoài phố xin tiền, có một người đưa tiền cho anh một cách hết sức cẩn thận. Khi người đó vừa đi thì người ăn mày gọi anh ta lại và lấy một bọc tiền ra để tặng. Người thanh niên được tặng tiền đó rất ngạc nhiên. Người đóng giả làm người ăn mày đó cũng đã nói lên đạo lý: *“Chúng ta phát tâm tuy nhỏ nhưng chúng ta có thể có được kết quả lớn như vậy đấy!”*. Tôi biết được những điều này đều do Hòa Thượng dạy. Chúng ta tặng quà cho người khác thì quan trọng nhất là phải đúng lúc. Người xưa nói: *“Một miếng khi đói, bằng một gói khi no”*.

Chúng ta biết cách tặng quà thì chúng ta sẽ làm tăng lên giá trị của món quà đó lên gấp rất nhiều lần.

Hòa Thượng nói: **“Người chỉ biết tư lợi thì chắc chắn sẽ làm tổn hại người khác. Khi chúng ta làm tổn hại người khác rồi thì chúng ta tạo ra oan gia trái chủ. Oan gia trái chủ sẽ đòi đòi oán trách, sẽ phá hoại chúng ta”**. Trong đời này chúng ta làm gì thì oan gia trái chủ cũng sẽ tìm cách phá hoại, chường ngại chúng ta. Khi họ phá hoại chúng ta, chúng ta đối kháng lại thì oan oan tương báo không bao giờ kết thúc.

Hòa Thượng nói: “*Nếu chúng ta tổn hại người khác, trong đời hiện sinh này chưa hình thành tai nạn lớn thì đời sau khi chúng ta gặp lại oan gia trái chủ thì kiếp nạn sẽ hiện tiền. Đây chính là chúng ta tự tác tự thọ. Tự mình làm, tự mình phải nhận lấy. Chúng ta là người học Phật, chúng ta phải chân thật hiểu tường tận sự lý này*”. Hiện tại, chúng ta bất hiếu, bất kính đối với cha mẹ thì con cái chúng ta nhìn thấy cũng sẽ là bất hiếu, bất kính với chúng ta. Hàng ngày, chúng ta sống không chân thật, sống lừa dối, con cái chúng ta nhìn thấy thì chúng ta cũng sẽ lừa dối, không chân thật với chúng ta. Nếu chúng ta không cẩn trọng thì ngay đời này chúng ta sẽ nếm được những nỗi đau khổ này.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: “*Tự tác tự thọ*”. Chúng ta thường đổ lỗi là người khác làm chúng ta khổ, người khác chướng ngại chúng ta nhưng chính chúng ta làm mình khổ, chính chúng ta tự làm cho mình bị chướng ngại. Vì chúng ta đã gây thù chuốc oán với người cho nên người mới chướng ngại chúng ta. Vậy thì không phải là chính mình chướng ngại mình sao!

Hòa Thượng từng kể, buổi sáng sớm, chúng ta dắt xe ra đường, chúng ta dắt một nửa bánh xe ra đường thì làm người khác giật mình, họ trốn mắt với chúng ta. Họ quay lại mắng chúng ta: “*Không có mắt hay sao mà đi kiểu đó!*”. Chúng ta đừng tưởng rằng đó là việc đương không. Đó đều là nhân trước quả sau. Chúng ta chiêm nghiệm sẽ thấy rằng, những đãi ngộ trong cuộc sống chúng ta gặp phải đều là chúng ta “*Tự tác tự thọ*”.

Đời này chúng ta tích cực làm việc thiện, gieo nhân thiện, không làm những việc ích kỷ hại người thì các oán kết, cho dù là oán kết nhiều đời cũng sẽ được hóa giải. Trong quá khứ vô lượng kiếp chúng ta đã tạo ra vô lượng oán kết. Những oán kết này chỉ cần đủ duyên thì sẽ kết thành quả. Cuộc đời hiện sinh này của chúng ta chính là duyên. Hành động tạo tác của chúng ta chính là duyên để kết nối nhân với quả. Chúng ta chỉ làm những việc lợi ích cho tha nhân thì những nhân ác trong quá khứ sẽ không có duyên để kết thành quả. Chúng ta chỉ tạo những duyên tốt, duyên thiện thì chúng ta sẽ kết nối với những nhân thiện trong quá khứ. Cho dù trong quá khứ ta không tạo nhân thiện nhưng trong đời này chúng ta tích cực tạo nhân thiện thì quả thiện cũng sẽ đến. Nhà Phật gọi là “*hoa báo*”, quả báo ngay hiện đời.

Chúng ta muốn có được quả báo ngay hiện đời thì chúng ta phải có sự chuyển biến, thay đổi mạnh mẽ. Nếu chúng ta làm không quyết liệt, không mạnh mẽ thì nhất định chúng ta sẽ không thể chuyển đổi được số mệnh. Khi chúng ta học 1200 chuyên đề, Hòa Thượng đã nói rất nhiều về cuộc đời của Ngài. Những gì Hòa Thượng nhận trong cuộc đời của Ngài chính là hoa báo. Ban đầu, Ngài không có tuổi thọ, không có phước báo. Thầy bói nói rằng Ngài không thể sống hơn 45 tuổi, khi còn thanh niên, Ngài sống trong nghèo khổ, khó khăn. Khi Hòa Thượng về già, Hòa Thượng “*tâm nghĩ sự thành*”. Ngài nghĩ đến việc gì thì việc đó luôn thành công. Hòa Thượng không bao giờ nghĩ cho mình mà Ngài chỉ nghĩ cho chúng sanh.

Những năm gần đây, chúng ta trồng rau thủy canh để tặng mọi người. Nhiều người rất ngạc nhiên vì chúng ta có thể làm việc này thành công. Chúng ta xây dựng vườn rau ở Đà Nẵng rộng 400m², nhanh tới mức độ người cho chúng ta mượn đất cũng phải ngạc nhiên. Hiện tại, những vườn rau sạch đã mọc lên khắp miền Nam Bắc. Chúng ta làm việc lợi ích cho chúng sanh thì chính chúng ta sẽ được lợi rất lớn. Nhà Phật nói: **“Tự hành giúp cho hóa tha, hóa tha giúp cho tự hành”**. Chúng ta tự mình làm thì chúng ta sẽ hoàn thiện năng lực để chúng ta giúp người. Chúng ta giúp được người thì chúng ta sẽ càng có động lực làm một cách mạnh mẽ hơn. Trước đây, khi Hòa Thượng nói tôi cũng chưa thật sự tin nhưng qua thời gian 5 năm, 10 năm, 20 năm, tôi nhận thấy lời Hòa Thượng dạy hoàn toàn chính xác. Hòa Thượng nói: **“Bồ thí như một dòng nước, chúng ta khơi thông để cho dòng nước chảy, dòng nước chảy càng mạnh thì nước ở phía sau đến càng tươi nhuận hơn. Nếu chúng ta chặn lại không cho dòng nước chảy thì dòng nước sau sẽ trở thành nước ao tù, ứ đọng, nước sẽ bị thối”**. Cả đời Hòa Thượng đã làm ra kết quả cho chúng ta.

Hòa Thượng trích dẫn câu của Chúa: **“Người ở thế gian ngày nay vong ân phụ nghĩa, không biết ân đức!”**. Chúa Giêsu, đức mẹ Maria chân thật yêu thương thế nhân vậy mà người thế gian chẳng những là phản bội mà còn muốn nhục mạ phỉ báng, tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp. Ngày nay, những việc như vậy ở thế gian diễn ra rất nhiều.

Hòa Thượng nói: **“Ngày nay, Cha Mẹ sinh ra, nuôi dưỡng con cái nhưng con cái không báo ân mà còn oán trách cha mẹ, thậm chí là hãm hại cha mẹ”**. Tôi từng nghe có nhiều đứa trẻ nói chúng hận Cha Mẹ vì chúng sinh ra trong một gia đình nghèo khó.

Hòa Thượng nói: **“Một lần chúng tôi đi thăm viện dưỡng lão, các cụ nói, các cụ bị các con ruồng bỏ, không có nhà để nương tựa cho nên phải ở nơi viện dưỡng lão. Con cái ngày nay bội phản với cha mẹ, học sinh bội phản với lão sư, con người không biết tri ân báo ân nên tạo ra vô lượng, vô biên tội nghiệp. Đây là nguyên nhân chiêu cảm đến quả báo tai nạn triền miên ở thế gian.”** Ngày nay, người học Phật làm trái nghịch với lời giáo huấn của Phật, người làm con bội phản với cha mẹ, người học trò phản bội lão sư đây chính là tác nhân làm cho thiên tai, nhân họa càng ngày càng nhiều. Lời dự báo của người xưa nói rằng: **“Tai nạn này là do chính tâm chúng ta chiêu cảm đến, không phải do thượng đế tức giận mà trừng phạt chúng ta đâu!”**. Thượng đế không bao giờ muốn thế gian này bị kiếp nạn, bị tai nạn.

Hòa Thượng nói: **“Thế nhân không thể nào tránh khỏi tội nghiệp do chính mình tạo. Chính chúng ta phải tiếp nhận sự trừng phạt này”**. Những năm gần đây chúng ta lũ ồng kéo về rất nhiều vì cây rừng đã bị đốn hạ, đồi núi bị san lấp. Tất cả đều do con người phá hoại môi trường, làm cho môi trường hoàn toàn bị thay đổi.

Hòa Thượng nói: “**Nếu như con người có thể đoạn ác, tu thiện, hồi tâm chuyển ý, không làm những việc phản nghịch mà tuân thủ luân thường thì nhất định thời tiết sẽ mưa thuận gió hòa, nhất định sẽ thay đổi được kiếp nạn**”. Nhà Phật nói: “**Cảnh tùy tâm chuyển**”. Hoàn cảnh sẽ tùy theo tâm mà chuyển. Hòa Thượng nói: “**Con người chính là then chốt, con người thay đổi thì hoàn cảnh nhất định thay đổi!**”.

Trước đây, khi chúng ta đã học bài số một của 1200 chuyên đề. Hòa thượng nói: “**Một niệm ác khởi lên thì châu biến pháp giới, một niệm thiện khởi lên cũng sẽ châu biến khắp pháp giới**”. Vậy chúng ta quán sát xem thế gian này niệm thiện nhiều hay niệm ác nhiều? Chúng ta khởi lên niệm thiện lành, chúng ta làm ra những phẩm vật tặng cho họ nhưng người ta vẫn luôn luôn nghi ngờ, cho rằng chắc chắn chúng ta phải có ý đồ gì đó. Cho nên Hòa Thượng khuyên mỗi chúng ta phải thật làm. Để tạo cho mọi người có một cách nhìn khác, nhận định khác. Chúng ta phải thay đổi cách nhìn của họ, thay đổi nhận định của họ.

Chúng ta chỉ cần xách một cái túi, xách một cái xô đến bờ sông thì tất cả mọi người đều biết là chúng ta đi phóng sinh. Khi tôi ở Bắc Mỹ, tôi đi phóng sinh họ không biết là tôi đang làm gì. Thầy trò tôi ở đó một tháng thả khoảng một tấn cua nhưng họ tưởng rằng chúng tôi mang đi bán. Chúng tôi kua càng nhiều giá càng rẻ. Ban đầu tôi mua một giỏ là 100\$, sau đó giảm còn 80\$ rồi dần dần là 50\$ được 30 kg. Khi chúng tôi đem giỏ đó trả, họ trừ cho tôi 5\$, cuối cùng một giỏ cua như vậy còn có 45\$. Họ không có ý niệm là chúng tôi mua cua để đi phóng sinh.

Ở Việt Nam việc phóng sinh đã trở thành một nét văn hóa. Ngày 23 đưa ông Táo về trời là nơi nơi đều đi thả cá chép. Đó là ý nghĩa của sự phóng sanh chứ không phải chúng ta thả cá chép để trở ông Táo về trời, để ông Táo bẩm báo Ngọc Hoàng tốt về chúng ta. Thực ra ngày 23 là ngày sắp cuối năm rồi, phóng sinh để tăng phước, để xả đi một năm cũ xui xẻo, đón tiếp một năm mới tốt đẹp. Vậy có điều tốt để mà bẩm báo hay không? Hay lo lót để ông Táo bẩm sai sự thật, nói dối để bẩm báo ngọc hoàng.

Hòa Thượng nói: “**Vấn đề then chốt chính là ở chỗ con người. Nếu con người có thể hóa giải được những mâu thuẫn trong cuộc sống của mình thì tai nạn sẽ được giảm nhẹ hoặc thời gian tai nạn đến sẽ chậm lại. Chúng ta phải nên tích cực đoạn ác tu thiện, chúng ta không nên đợi đến khi tai nạn sắp đến thì chúng ta mới làm**”. Khi tai nạn chưa đến thì chúng ta phải tích cực đoạn ác tu thiện chứ không phải đợi đến khi tai nạn đến rồi mới tìm cách làm để có thể thoát nạn. Con người chúng ta thường đợi đến khi nước ngập đến chân rồi mới nhảy hay “**mất bò mới lo làm chuồng**”. Sự việc xảy ra rồi thì chúng ta mới đề cao cảnh giác. Chúng ta phải rõ ràng sự lý để chúng ta đề cao cảnh ngay từ bây giờ.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!